

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาสาระเพิ่มผลิตภัณฑ์หลายปีกชาวเขา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่ ผู้ศึกษาได้ศึกษาหลักการ ทฤษฎี เอกสารต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้
2. จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง
4. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
5. การสอนทักษะปฏิบัติ
6. การประเมินตามสภาพจริง
7. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนรู้

จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การนำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ อาชีพและเทคโนโลยีไปใช้ ให้บรรลุผลตามที่วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกำหนดมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลายรูปแบบ ผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจซึ่งจะต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลากรในโรงเรียนนั่นเอง ครูผู้สอนจะเป็นตัวจักรที่สำคัญที่สุด โดยนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้มีนักการศึกษากล่าวไว้ดังนี้ ธำรง บัวศรี (2542, หน้า 244) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีว่า เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงและประสบการณ์รองซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ที่เหมาะสม ดังนั้น การจัดประสบการณ์ที่ดีนั้น มีดังนี้

1. ต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน
2. ต้องสนองความต้องการของผู้เรียน
3. ต้องมีความหมายต่อผู้เรียน
4. ต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน

5. ต้องสัมพันธ์กับการดำรงชีวิตของผู้เรียน
6. ต้องส่งเสริมหรือผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเรียน
7. ต้องสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็ว
8. ต้องมีความหลากหลาย มีเนื้อหาสาระมาก และทันสมัย
9. ต้องเป็นประสบการณ์ที่สามารถจัดให้ผู้เรียนได้
10. ต้องเป็นประสบการณ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542, หน้า 111) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนว่า การสอนเป็นการช่วยให้บุคคลได้รับการศึกษา ได้ประโยชน์จากโอกาสที่มีความสัมพันธ์กัน ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนคือ ครูและนักเรียน

ทิตินา แคมมณี (2551, หน้า 321) ได้กล่าวไว้ว่าคือขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการให้ ผู้เรียน ได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่แตกต่างกันออกไป คือ

1. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้เรียนรู้เนื้อหาสาระ
2. ช่วยให้ผู้เรียนทั้งชั้น ได้เห็นการปฏิบัติจริง
3. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการเห็นผลประจักษ์ชัดจากการคิดและ

การกระทำของตน

4. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หลักการ
5. ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์
6. ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง
7. ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้
8. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา
9. ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนในการเผชิญและแก้ปัญหา
10. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน
11. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริง
12. ช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
13. ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นภาพเรื่องราวที่ต้องการเรียนรู้ประจักษ์ชัดด้วยสายตา

จากที่นักการศึกษากล่าวไว้จึงพอที่จะสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริงปฏิบัติจริงนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนให้มี ประสิทธิภาพครูผู้สอนควรนำแนวทางไปพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ พัฒนาคำความรู้ ทักษะปฏิบัติ และมีเจตคติที่ดีสามารถดำรงชีวิตได้ในสังคม

การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง

การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ดังที่ ทิศนา แจมมณี (2551 ,หน้า 133) กล่าวว่า การเรียนรู้ตามสภาพจริงเป็นการเรียนรู้ที่ไม่แยกออกจากบริบท(context) เป็นการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งตามสภาพและบริบทจริงสามารถจัดการเรียนรู้ในห้องเรียนได้ มีหลักการดังนี้ คือ

1. การเรียนรู้เรื่องใดๆก็ตามย่อมมีความสัมพันธ์กับบริบทของเรื่องนั้นๆการเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมเป็นการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. สภาพการณ์จริง ปัญหาจริง เป็นโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งทุกคนจะต้องเผชิญ จึงเป็นโอกาสที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความเป็นจริง
3. การเรียนรู้ความเป็นจริงของจริง เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายเฉพาะสามารถนำไปใช้ได้ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดความใฝ่รู้อยากเรียนรู้
4. การให้ผู้เรียนเผชิญปัญหาและแก้ปัญหา จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตจำนวนมาก

เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงซึ่งสอดคล้องกับกอร์ดอน (Gordon,1998 หน้า 390-393) อ้างใน ทิศนา แจมมณี (2551, หน้า 134)มีองค์ประกอบในการเรียนรู้ตามสภาพจริงดังนี้

1. บุคคลมักเผชิญกับปัญหาต่างๆจะต้องตัดสินใจลงมือทำอย่างใดอย่างหนึ่งและผลของการคิดและตัดสินใจ
2. เมื่อมีปัญหาคงต้องตัดสินใจแก้ไขแสวงหาทางแก้ไขใช้ทรัพยากรรอบตัวคนในทางใดทางหนึ่งหรือสิ่งต่างๆที่ตนมีอยู่หรือหามาได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่จะช่วย
3. บุคคลใช้ความรู้และทักษะและเกิดความรู้สึกรู้สึกหรือพัฒนาเจตคติไปพร้อมๆกันจะก่อให้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติอื่นๆตามสภาพจริงเป็นการพัฒนาที่เกิดขึ้นตามบริบทจริง
4. บุคคลจะเลือกรับรู้และเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่มีความหมายกับตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน
5. สิ่งทั้งหลายจะเชื่อมโยงกัน ความรู้ทักษะ เจตคติที่เรียนรู้ในบริบทหนึ่งจะได้รับการถ่ายโอนไปบริบทอื่นๆและจะได้รับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปเรื่อยๆ
6. เมื่อบุคคลกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งบุคคลมักจะได้รับข้อมูลย้อนกลับว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นดีหรือไม่ดี ถือว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นมาตรฐานคุณภาพตามความเป็นจริงทั้งนี้ กอร์ดอนได้เสนอแนวทางการจัดกิจกรรมตามสภาพจริงไว้ 3 ระดับคือ

6.1 การจัดกิจกรรมแก้ปัญหาท้าทายความสามารถทางวิชาการได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่ต้องการสอนมาปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปของปัญหา แล้วให้ผู้เรียนเผชิญปัญหา ได้ร่วมมือกันหาทางแก้ไข แสวงหาข้อมูล นำข้อมูลทางวิชาการมาใช้ในการตัดสินใจ ตัดสินใจลงมือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง และประเมินด้วยมาตรฐานคุณภาพในชีวิตจริง

6.2 การจัดกิจกรรมสวมบทบาทในสถานการณ์จำลอง สะท้อนความเป็นจริงชีวิตจริง ช่วยให้ผู้เรียน ได้ศึกษาใช้ความรู้และทักษะ

6.3 การจัดกิจกรรมเผชิญปัญหาจริงบริบทจริง

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริงควรจัดให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิต การสอนด้านการปฏิบัติชิ้นงานของนักเรียนชาวเขาผู้ศึกษาเห็นว่า ลายปักชาวเขาเป็นทรัพยากรที่เป็นชีวิตจริงของผู้เรียนอยู่แล้ว นำแนวทางการจัดการเรียนรู้สภาพจริงมาจัด โดยนำลายปักชาวเขามาตกแต่งเป็นผลิตภัณฑ์ของใช้ของที่ระลึก และฝึกจำหน่ายผลผลิตจากการปฏิบัติได้ เชื่อมโยงโลกแห่งความเป็นจริงผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ทิสนา แชมมณี (2551, หน้า 243 – 247) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาในด้านทักษะปฏิบัติ เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนการปฏิบัติกรกระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instructional Model For Psychomotor Domain) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จและรวดเร็วขึ้น วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติไม่ซ้ำหรือเร็วเกินปกติ ก่อนการสาธิต ควรควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

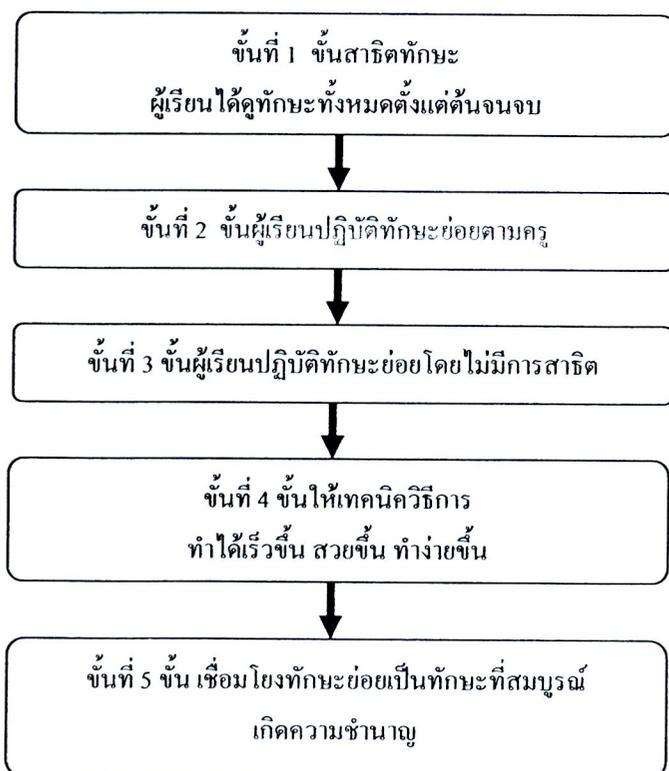
ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากคิดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยเป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

โมเดลรูปแบบการเรียนรู้ การสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติเดวิสส์เหมาะสมกับการปฏิบัติงานของนักเรียนที่มีการทำงานหลายขั้นตอนมีทักษะย่อยหลายอย่างผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างดี มีประสิทธิภาพควรนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติไปใช้กับผู้เรียนในการปฏิบัติชิ้นงานเพื่อให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกกับการเรียนตามสภาพจริงเน้นการปฏิบัติจริง สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และมีเจตคติที่ดี มองเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคตได้

การสอนทักษะปฏิบัติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542, หน้า 116) กล่าวว่า การสอนทักษะปฏิบัติเป็นการเน้นการสอนที่มีการฝึกฝนและปฏิบัติจริงอาจเป็นการปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ โรงฝึกงานก็ได้ การสอนทางด้านอาชีพเป็นการสอนที่เริ่มจากการเรียนของจริงมีลักษณะดังนี้

1. การสอนทักษะปฏิบัติมีความสำคัญต่อการสอนวิชาชีพเพราะเป็นการนำความรู้ประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ ทำให้การเรียนรู้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. องค์ประกอบของการสอนทักษะปฏิบัติ ได้แก่ สถานที่ฝึกปฏิบัติ อุปกรณ์เครื่องมือ วัสดุและเอกสารประกอบการฝึกปฏิบัติ
3. เทคนิคของการสอนควรเน้นหนักในเรื่องสมรรถภาพการปฏิบัติงานของผู้เรียนมากกว่าทางด้านเนื้อหาวิชาเรียน ยุทธวิธีดังกล่าวจะใช้งานเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจว่าจะสอนอะไรตามลำดับก่อนหลังจะสอนลักษณะไหน
4. ขั้นตอนของการสอนทักษะปฏิบัติทางวิชาชีพ มีหลักดังนี้ คือ
 - 4.1 หลักการที่ 1 เข้าใจงานที่สอน หมายถึง ความเข้าใจในระบบการเรียนการสอนและกระบวนการพัฒนารายวิชาที่สอน โดยมี 3 ขั้นตอนคือ
 - 4.1.1 ขั้นเตรียม (Preparation phase) เป็นการเตรียมข้อมูลและการปฏิบัติที่จำเป็นต่อการทำงาน ตามรายวิชาที่สอน ช่วยให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของรายวิชาดีขึ้น เป็นการเตรียมการสอนที่งานมากกว่าเนื้อหา คือ มีลักษณะงานที่สอน วิเคราะห์งานที่สอน กำหนดวัตถุประสงค์รายวิชา การทดสอบตามเกณฑ์ให้ผู้เรียนที่ฟังประสงค์ มีทักษะที่จำเป็น ก่อนเรียนอย่างเหมาะสมและเพียงพอ
 - 4.1.2 ขั้นพัฒนา (Development phase) เป็นการพัฒนาการสอนให้เกิดตามวัตถุประสงค์มีขั้นตอนย่อยดังนี้

- 1.การร่างหน่วยการสอน
- 2.การจัดลำดับหน่วยการสอน
- 3.การเลือกเนื้อหาวิชาที่สอน
- 4.การเลือกกระบวนการ
- 5.จัดลำดับและจัดทำแผนการสอนที่สมบูรณ์
- 6.ทำการสอน

4.1.3 ขั้นปรับปรุง (Improvement phase) เป็นความจำเป็นที่ต้องมีการปรับปรุงให้การสอนทันสมัยอยู่เสมอ กระบวนการสอนที่ง่ายคือ การตรวจว่าการสอนทำให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพเพียงใด มีขั้นตอนดังนี้

- 1.เปรียบเทียบผลผลิตกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา
- 2.การเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ของรายวิชากับงานที่เรียน
- 3.การปรับปรุงแก้ไขและทำการสอน

4.2 หลักการที่สอง สามารถสอน หมายถึง ความเข้าใจสถานภาพและบทบาทหน้าที่ของการเป็นครูวิชาชีพ ความสามารถในการคุมชั้นเรียน ประสานงาน การใช้เทคนิควิธีสอน รวมถึงออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและได้ผล

4.3 หลักการที่ สาม สอนให้เกิดสมรรถภาพ เป็นการเน้นให้เกิดความรู้ความสามารถของผู้เรียนให้ปฏิบัติงาน ได้จริงเป็นที่น่าพอใจ

หลักการเลือกวิธีสอน

ผู้สอนต้องรู้จักเลือกวิธีสอนให้เหมาะสมอาจใช้วิธีสอนแบบผสมผสานกัน ได้ ควรคำนึงถึง

- 1.วิธีสอนเหมาะสมกับเนื้อหาหรือไม่ เช่น การฝึกปฏิบัติจะใช้ทั้งบรรยายและฝึกปฏิบัติควบคู่กันไป
- 2.วิธีสอนควรเหมาะสมกับความถนัดของผู้สอน
- 3.วิธีสอนเหมาะกับชั่วโมงในหลักสูตร
- 4.วิธีสอนเหมาะกับจำนวนผู้เรียน
- 5.วิธีสอนเหมาะสมกับผู้เรียน

วิธีการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือขั้นเตรียม ขั้นดำเนินกิจกรรม และขั้นประเมินผล

- 1.ขั้นเตรียมการสอน การเตรียมการสอนเป็นการวางแผนก่อนการเข้าสอน

พิจารณาดังนี้

1.1 การเตรียมการสอนต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายรายวิชา เพื่อผู้สอนจะได้ทราบว่ากำลังสอนอะไร เป็นการกำหนดเนื้อหาวิชา การจัดกิจกรรม ให้ต่อเนื่องกัน

1.2 ควรพิจารณาพื้นฐานของผู้เรียนว่ามีพื้นฐานความรู้เดิมเป็นอย่างไร อาจใช้วิธีการสอบถามหรือ ทดสอบก่อนสอน เพื่อเตรียมเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.3 การกำหนดเนื้อหา เตรียมเนื้อหาให้ตรงจุดมุ่งหมาย มีความสมบูรณ์ถูกต้อง และเนื้อหาต้องให้เหมาะสมกับลักษณะของงานและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี

1.4 การกำหนดเวลาให้เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจการสอนซึ่งการปฏิบัติจะใช้เวลาในการฝึกอย่างไร ใช้ระยะเวลาสั้นหรือยาวจะต่อเนื่องกันอย่างไร

1.5 การกำหนดวัสดุฝึกและอุปกรณ์การสอน เลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาและการฝึกในวิชานั้น

2. ขั้นตอนการ เป็นการดำเนินการระหว่างสอน เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกัน ชั่วโมงแรกเป็นชั่วโมงที่สำคัญ แนะนำตนเอง แนะนำรายวิชา แจงจุดประสงค์ กำหนดเนื้อหา อธิบายวิชาที่เรียน วิธีเรียนการจัดกิจกรรม การวัดผลโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม การสอน ชั่วโมงต่อไปทบทวน และซักถามระหว่างเรียนเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม มีการสรุปทบทวนและทดสอบหลังเรียน

3. ขึ้นประเมินผล เป็นขั้นตอนสุดท้ายว่าผู้เรียนเป็นไปตามจุดประสงค์หรือไม่ โดยกำหนดการผ่านเกณฑ์หรือมาตรฐานการวัด

สรุป การสอน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ครูนำมาใช้ในการเรียนการสอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การสอนแบ่งออกได้หลายวิธีดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครู ในการเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมกับบทเรียน สอดคล้องวัตถุประสงค์การสอน เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน จำนวนผู้เรียน เวลาเรียนและสื่อการสอนที่ใช้ โดยอาจมีการเลือกใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบผสมผสานกันก็ได้ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ ผู้ศึกษาได้นำแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้จัดทำแผนการสอนในรายวิชาผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขาที่มีกิจกรรมได้ปฏิบัติอย่างหลากหลายให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง

การประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 20) ได้กล่าวว่า การประเมินสภาพจริงเป็นการประเมินจากการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยงานหรือกิจกรรมที่มอบหมายให้ผู้ปฏิบัติ จะเป็นงานหรือสถานการณ์ที่เป็นจริง (Real Life) หรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง จึงเป็นงานที่มี

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ห้องสมุดงานวิจัย
วันที่..... 14 มิ.ย. 2556
เลขทะเบียน..... 248751
เลขเรียกหนังสือ.....

สถานการณ์ซับซ้อน (Complexity) และเป็นองค์รวม (Holistic) มากกว่างานปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนรู้ทั่วไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540, หน้า 175) กล่าวว่า การประเมินสภาพจริง เป็นการประเมินการกระทำ การแสดงออกหลาย ๆ ด้าน ของนักเรียนตามสภาพความเป็นจริงทั้งในและนอกห้องเรียน มีลักษณะเป็นการประเมินแบบไม่เป็นทางการ การทำงาน

ของผู้เรียน ความสามารถในการแก้ไขปัญหาและการแสดงออก โดยเน้นผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบและเป็นผู้ผลิตความรู้ ได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริงหรือคล้ายจริง ได้แสดงออกอย่างเต็มความสามารถ

สรุป การประเมินสภาพจริง เป็นการประเมินจากการวัดโดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริง

แนวคิดและหลักการของการประเมินผลตามสภาพจริงผู้เชี่ยวชาญในด้านการวัดและประเมินผลกล่าวถึงแนวคิดและหลักการประเมินตามสภาพที่แท้จริงไว้หลายท่าน ที่สำคัญมีดังนี้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 183) กล่าวไว้ว่า

1. การประเมินตามสภาพจริง ไม่เน้นการประเมินทักษะพื้นฐาน (Skill Assessment) แต่เน้นการประเมินทักษะการคิดที่ซับซ้อน (Complex Thinking Skill) ในการทำงาน ความร่วมมือ ในการแก้ไขปัญหา และการประเมินตนเองทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน
2. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการวัดและประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน
3. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการสะท้อนให้เห็นการสังเกตสภาพงานปัจจุบัน (Current Work) ของนักเรียน และสิ่งที่นักเรียนได้ปฏิบัติจริง
4. การประเมินตามสภาพจริง เป็นการผูกติดนักเรียนกับงานที่เป็นจริง โดยพิจารณาจากงานหลาย ๆ ชิ้น
5. ผู้ประเมินควรมีหลาย ๆ คน โดยมีการประชุมระหว่างกลุ่มผู้ประเมินเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน
6. การประเมินต้องดำเนินการไปพร้อมกับการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง
7. นำการประเมินตนเองมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินตามสภาพที่แท้จริง
8. การประเมินตามสภาพจริง ควรมีการประเมินทั้ง 2 ลักษณะ คือ การประเมินที่เน้นการปฏิบัติจริง และการประเมินจากแฟ้มสะสมงาน

อนุวัตี คุณแก้ว (2548, หน้า 113) กล่าวถึงหลักการของการประเมินผลจากสภาพจริงไว้ดังนี้

1. เป็นการประเมินความก้าวหน้า และการแสดงออกของนักเรียนแต่ละคนบนรากฐานของ ทฤษฎีทางพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือการประเมินที่หลากหลาย

2. การประเมินตามสภาพจริง จะต้องมีรากฐานบนพัฒนาการและการเรียนรู้ทางสติปัญญา ที่หลากหลาย

3. หลักสูตรสถานศึกษา ต้องให้ความสำคัญต่อการประเมินตามสภาพจริง คือ หลักสูตร ต้องพัฒนามาจากบริบทที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมที่นักเรียนอาศัยอยู่ และที่ต้องเรียนรู้ให้ทันกับ กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก

4. การเรียน การสอน การประเมินผล จะต้องหลอมรวมกันและการประเมินต้องประเมิน ต่อเนื่องตลอดเวลาที่ทำการเรียนการสอน โดยผู้เรียนมีส่วนร่วม

5. การเรียน การสอน การประเมิน เน้นสภาพที่สอดคล้อง หรือ ใกล้เคียงกับธรรมชาติความเป็นจริงของการดำเนินชีวิต และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้คิดงานด้วยตนเอง

6. การเรียนการสอนจะต้องเป็น ไปเพื่อพัฒนาศักยภาพให้เต็มที่สูงสุด ตามสภาพที่เป็นจริง ของแต่ละบุคคล เต็มตามศักยภาพของตนเอง การเรียน การสอน และการประเมินต้องเกี่ยวเนื่องกัน และเน้นการปฏิบัติจริงในสภาพที่ใกล้เคียงหรือสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าการประเมินสภาพจริงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนด้านการ ปฏิบัติความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยให้สอดคล้องและใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินชิ้นงานเพื่อการพัฒนาทักษะสำคัญของการวัดและการ ประเมินผลจากสภาพจริง ลักษณะสำคัญของการวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีดังนี้ กรมวิชาการ (2545, หน้า 159)

1. การวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีลักษณะสำคัญคือ ใช้วิธีการประเมิน กระบวนการคิดที่ซับซ้อนความสามารถในการปฏิบัติงาน ศักยภาพของผู้เรียนในด้านของผู้ผลิต และกระบวนการที่ได้ผลผลิตมากกว่าที่จะประเมินว่าผู้เรียนสามารถจดจำความรู้อะไรได้บ้าง

2. เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียน เพื่อวินิจฉัยผู้เรียนในส่วนที่ควรส่งเสริมและ ส่วนที่ควรแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของแต่ละบุคคล

3. เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมประเมินผลงานของทั้งตนเองและ ของเพื่อนร่วมห้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตัวเอง เชื่อมั่นตนเอง สามารถพัฒนาข้อมูลได้

1. เป็นการประเมินความก้าวหน้า และการแสดงออกของนักเรียนแต่ละคนบนรากฐานของ ทฤษฎีทางพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เครื่องมือการประเมินที่หลากหลาย
2. การประเมินตามสภาพจริง จะต้องมีรากฐานบนพัฒนาการและการเรียนรู้ทางสติปัญญา ที่หลากหลาย
3. หลักสูตรสถานศึกษา ต้องให้ความสำคัญต่อการประเมินตามสภาพจริง คือ หลักสูตร ต้องพัฒนามาจากบริบทที่มีรากฐานทางวัฒนธรรมที่นักเรียนอาศัยอยู่ และที่ต้องเรียนรู้ให้ทันกับ กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก
4. การเรียน การสอน การประเมินผล จะต้องหลอมรวมกันและการประเมินต้องประเมิน ต่อเนื่องตลอดเวลาที่ทำการเรียนการสอน โดยผู้เรียนมีส่วนร่วม
5. การเรียน การสอน การประเมิน เน้นสภาพที่สอดคล้อง หรือ ใกล้เคียงกับธรรมชาติความเป็นจริงของการดำเนินชีวิต และควรเปิด โอกาสให้ผู้เรียน ได้คิดงานด้วยตนเอง
6. การเรียนการสอนจะต้องเป็น ไปเพื่อพัฒนาศักยภาพให้เต็มที่สูงสุด ตามสภาพที่เป็นจริง ของแต่ละบุคคล เต็มตามศักยภาพของตนเอง การเรียน การสอน และการประเมินต้องเกี่ยวเนื่องกัน และเน้นการปฏิบัติจริงในสภาพที่ใกล้เคียงหรือสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าการประเมินสภาพจริงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนด้านการ ปฏิบัติความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยให้สอดคล้องและใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินชิ้นงานเพื่อการพัฒนาลักษณะสำคัญของการวัดและการ ประเมินผลจากสภาพจริง ลักษณะสำคัญของการวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีดังนี้ กรมวิชาการ (2545, หน้า 159)

1. การวัดและการประเมินผลจากสภาพจริงมีลักษณะสำคัญคือ ใช้วิธีการประเมิน กระบวนการคิดที่ซับซ้อนความสามารถในการปฏิบัติงาน ศักยภาพของผู้เรียนในด้านของผู้ผลิต และกระบวนการที่ได้ผลผลิตมากกว่าที่จะประเมินว่าผู้เรียนสามารถจดจำความรู้อะไรได้บ้าง
2. เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียน เพื่อวินิจฉัยผู้เรียนในส่วนที่ควรส่งเสริมและ ส่วนที่ควรแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของแต่ละบุคคล
3. เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมประเมินผลงานของทั้งตนเองและ ของเพื่อนร่วมห้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตัวเอง เชื่อมั่นตนเอง สามารถพัฒนาข้อมูลได้

4. ข้อมูลที่ประเมินได้จะต้องสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอนและการวางแผนการสอนของผู้สอนว่าสามารถตอบสนองความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้หรือไม่

5. ประเมินความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้

6. ประเมินด้านต่าง ๆ ด้วยวิธีที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

เกี่ยวกับลักษณะสำคัญของการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง เพ็ชรี รุพิเชตร

(2546, หน้า 25) กล่าวว่า ลักษณะการประเมินตามสภาพจริงคือ การมีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นระยะๆอย่างต่อเนื่อง และใช้วิธีอย่างหลากหลายและเหมาะสมกับความ เป็นจริง เช่น บันทึกการเรียนรู้ การสังเกต การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการและเป็นทางการ หลักฐานหรือแฟ้มสะสมงาน ผลงานที่แสดงออกมา การทดสอบย่อย การตรวจแบบฝึกหัด โดยมี ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมิน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเอง ให้เพื่อนกลุ่มในห้อง ประเมินผลงานเพื่อนในชั้นด้วย

ขั้นตอนการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงมีการดำเนินงานตามขั้นตอนต่อไปนี้ อนุวัติ คุณแก้ว (2548)

1. กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการประเมิน ต้องสอดคล้องกับสาระ มาตรฐาน จุดประสงค์การเรียนรู้และสะท้อนการพัฒนาด้วย
2. กำหนดขอบเขตในการประเมิน ต้องพิจารณาเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน เช่น ความรู้ ทักษะและกระบวนการ ความรู้สึก คุณลักษณะ เป็นต้น
3. กำหนดผู้ประเมิน โดยพิจารณาผู้ประเมินว่าจะมีใครบ้าง เช่น นักเรียนประเมินตนเอง เพื่อนนักเรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น
4. เลือกใช้เทคนิคและเครื่องมือในการประเมิน ควรมีความหลากหลายและเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์ วิธีการประเมิน เช่น การทดสอบ การสังเกต การสัมภาษณ์ การบันทึกพฤติกรรม แบบ สสำรวจความคิดเห็น บันทึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง แฟ้มสะสมงาน ฯลฯ
5. กำหนดเวลาและสถานที่ที่จะประเมิน เช่น ประเมินระหว่างนักเรียนทำกิจกรรม ระหว่าง ทำงานกลุ่มโครงการ วันใดวันหนึ่งของสัปดาห์ เวลาว่าง พักกลางวัน ฯลฯ
6. วิเคราะห์ผลและวิธีการจัดการข้อมูลการประเมิน เป็นการนำข้อมูลจากการประเมินมา วิเคราะห์โดยระบุสิ่งที่วิเคราะห์ เช่น กระบวนการทำงาน เอกสารจากแฟ้มสะสมงาน ฯลฯ รวมทั้ง ระบุวิธีการบันทึกข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

7. กำหนดเกณฑ์ในการประเมิน เป็นการกำหนดรายละเอียดในการให้คะแนนผลงานว่า ผู้เรียนทำอะไร ได้สำเร็จหรือว่ามีระดับความสำเร็จในระดับใด คือ มีผลงานเป็นอย่างไร การให้คะแนนอาจจะให้ในภาพรวมหรือแยกเป็นรายให้สอดคล้องกับงานและจุดประสงค์การเรียนรู้

กล่าวสรุปได้ว่าการประเมินตามสภาพจริงเป็นขั้นตอนที่ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดผลสัมฤทธิ์ที่ต้องการ โดยวิเคราะห์จากหลักสูตรกลาง หลักสูตรท้องถิ่นและความต้องการของนักเรียนมีแนวทางของงานที่ปฏิบัติ กำหนดกรอบและวิธีการประเมินร่วมกันระหว่างผู้ประเมินและผู้ถูกประเมิน ซึ่งวิธีการประเมินตามสภาพจริงจะกล่าวต่อไปนี้

เทคนิควิธีการที่ใช้ในการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินตามสภาพจริงเป็นการกระทำ การแสดงออกหลาย ๆ ด้าน ของนักเรียนตามสภาพความเป็นจริงทั้งในและนอกห้องเรียน มีวิธีการประเมิน โดยสังเขปดังนี้ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 184-193)

1. การสังเกต เป็นวิธีการที่ตีความวิธีหนึ่งในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านการใช้ความคิด การปฏิบัติงาน และ โดยเฉพาะด้านอารมณ์ ความรู้สึก และลักษณะนิสัยสามารถทำได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน หรือในสถานการณ์อื่นนอกโรงเรียน

วิธีการสังเกตทำได้โดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ การสังเกตโดยตั้งใจหรือมีโครงการสร้างหมายถึง ครูกำหนดพฤติกรรมที่ต้องสังเกต ช่วงเวลาสังเกตและวิธีการสังเกต (เช่น สังเกตคนละ 3-5 นาทีเวียนไปเรื่อย ๆ)อีกวิธีหนึ่ง คือ การสังเกตแบบไม่ตั้งใจ หรือไม่มีโครงสร้าง ซึ่งหมายถึงไม่มีการกำหนดรายการสังเกตไว้ล่วงหน้า ครูอาจมีกระดาษแผ่นเล็ก ๆ คิดตัวไว้ตลอดเวลาเพื่อบันทึกเมื่อพบพฤติกรรมการแสดงออกที่มีความหมาย หรือสะดุดความสนใจของครู การบันทึกก็อาจทำได้โดยย่อ ก่อน แล้วขยายความสมบูรณ์ภายหลังวิธีการสังเกตที่ดีควรใช้ทั้งสองวิธี เพราะการสังเกตโดยตั้งใจอาจทำให้ละเลยมองข้ามพฤติกรรมที่น่าสนใจแต่ไม่มีในรายการที่กำหนด ส่วนการสังเกตโดยไม่ตั้งใจอาจทำให้ครูขาดความชัดเจนว่าพฤติกรรมใดการแสดงออกใด ที่ควรแก่การสนใจและบันทึกไว้ เป็นต้น ข้อเตือนใจสำหรับการใช้วิธีสังเกต คือ ต้องสังเกตหลาย ๆ ครั้งในหลายๆ สถานการณ์ (การเรียน การทำงานตามลำพัง การทำงานกลุ่ม การเล่น การเข้าสังคมกับเพื่อน การวางตัว ฯลฯ) เมื่อมีเวลาผ่านไประยะหนึ่งๆ (2-3 สัปดาห์) จึงนำข้อมูลเหล่านี้มาเพื่อพิจารณาสักครั้งหนึ่ง เครื่องมืออื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการสังเกต ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ แบบมาตราส่วนประมาณค่า แบบบันทึกระเบียบสะสม เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ใช้เก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านต่างได้ดี เช่น ความคิด (สติปัญญา) ความรู้สึก กระบวนการขั้นตอนในการทำงาน วิธีแก้ปัญหา ฯลฯ อาจใช้ประกอบการสังเกตเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มั่นใจมากยิ่งขึ้น

ข้อแนะนำเกี่ยวกับการสัมภาษณ์

- (1) ก่อนสัมภาษณ์ควรหาข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียนก่อนเพื่อให้การสัมภาษณ์เจาะตรงประเด็นและได้ข้อมูลยิ่งขึ้น
- (2) เตรียมชุดคำถามล่วงหน้าและจัดลำดับคำถามช่วยให้การตอบไม่วกวน
- (3) ขณะสัมภาษณ์ครูใช้วาจา ท่าทาง น้ำเสียงที่อบอุ่นเป็นกันเอง ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกลดอคติ และแนวโน้มให้นักเรียนอยากพูด หรือ เล่า
- (4) ใช้คำถามที่นักเรียนเข้าใจง่าย
- (5) อาจใช้วิธีสัมภาษณ์ทางอ้อมคือ สัมภาษณ์จากบุคคลที่ใกล้ชิดนักเรียน เช่น เพื่อนสนิท ผู้ปกครอง เป็นต้น

3. การตรวจงาน เป็นการวัดและประเมินผลที่เน้นการนำผลการประเมินไปใช้ทันทีใน 2 ลักษณะ คือ เพื่อการช่วยเหลือนักเรียนและเพื่อปรับปรุงการสอนของครู จึงเป็นการประเมินที่ควรดำเนินการตลอดเวลา เช่น การตรวจแบบฝึกหัด ผลงานภาคปฏิบัติ โครงการ/โครงการต่างๆ เป็นต้น งานเหล่านี้ควรมีลักษณะที่ครูสามารถประเมินพฤติกรรมระดับสูงของนักเรียนได้ เช่น แบบฝึกหัดที่เน้นการเขียนตอบเรียบเรียง สร้างสรรค์ (ไม่ใช่แบบฝึกหัดที่เลียนแบบข้อสอบเลือกตอบซึ่งมักประเมินได้เพียงความรู้ความจำ) งานโครงการ โครงการ ที่เน้นความคิดขั้นสูงในการวางแผนจัดการดำเนินการและแก้ปัญหาสิ่งที่ควรประเมินควบคู่ไปด้วยเสมอในการตรวจงาน (ทั้งงานเขียนตอบและปฏิบัติ) คือ ลักษณะนิสัยและคุณลักษณะที่ดีในการทำงาน ข้อแนะนำเกี่ยวกับการตรวจงาน โดยปกติครูมักประเมินนักเรียนทุกคนจากงานที่ครูกำหนดขึ้นเดียวกัน ครูควรมีความยืดหยุ่นการประเมิน จากการตรวจงานมากขึ้น ดังนี้

1. ไม่จำเป็นต้องนำชิ้นงานทุกชิ้นมาประเมิน อาจเลือกเฉพาะชิ้นงานที่นักเรียนทำได้ดีและบอกความหมาย หรือความสามารถของนักเรียนตามลักษณะที่ครูต้องการประเมินได้ วิธีนี้เป็นการเน้น “จุดแข็ง” ของนักเรียน นับเป็นการเสริมแรง สร้างแรงกระตุ้นให้นักเรียนพยายามผลิตงานที่ดีๆ ออกมามากขึ้น

2. จากแนวคิดตามข้อ 1 ชิ้นงานที่หยิบมาประเมินของแต่ละคน จึงไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเดียวกัน เช่น นักเรียนคนที่ 1 งานที่ (ทำได้ดี) ควรหยิบมาประเมินอาจเป็นงานชิ้นที่ 2, 3, 5 ส่วนนักเรียนคนที่ 2 งานที่ควรหยิบมาประเมินอาจเป็นงานชิ้นที่ 1, 2, 4 เป็นต้น

3. อาจประเมินชิ้นงานที่นักเรียนทำนอกเหนือจากที่ครูกำหนดให้ก็ได้ แต่ต้องมั่นใจว่าเป็นสิ่งที่นักเรียนทำเองจริง ๆ เช่น สิ่งประดิษฐ์ที่นักเรียนทำเองที่บ้าน และนำมาใช้ที่โรงเรียนหรืองานเลือกต่าง ๆ ที่นักเรียนทำขึ้นเองตามความสนใจ เป็นต้น การใช้ข้อมูล / หลักฐานผลงานอย่างกว้างขวาง จะทำให้ครูรู้จักนักเรียนมากขึ้น และประเมินความสามารถของนักเรียนตามสภาพที่แท้จริงของเขาได้แม่นยำยิ่งขึ้น

4. ผลการประเมิน ไม่ควรบอกเป็นคะแนนหรือระดับคุณภาพ ที่เป็นเฉพาะตัวเลขอย่างเดียว แต่ควรบอกความหมายของผลคะแนนนั้นด้วย

5. การรายงานตนเอง เป็นการให้นักเรียนเขียนบรรยายหรือตอบคำถามสั้น ๆ หรือ ตอบแบบสอบถามที่ครูสร้างขึ้น เพื่อสะท้อนถึงการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งความรู้ ความเข้าใจ วิธีคิด วิธีทำงานความพอใจในผลงาน ความต้องการพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างคำถามให้นักเรียนเขียนตอบสั้นๆ เพื่อสะท้อนความคิด วิธีการทำงานหรือบุคลิกภาพของนักเรียน

สรุปได้ว่าเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริงหรือชิ้นงานนักเรียนควรมีการประเมินหลายขั้นตอนเช่นประเมินก่อนเรียน ประเมินระหว่างสอน และประเมินหลังการสอนควรใช้เทคนิคและวิธีการหลายรูปแบบเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์อย่างแท้จริง ครูประเมิน โดยการสังเกต สอบถาม หรือใช้แบบสอบถามควรมีการประเมินโดยให้เพื่อนประเมินและมีการประเมินตนเองของผู้เรียนด้วยประกอบการพิจารณา และการประเมินชิ้นงานควรมีการประเมินตามสภาพจริง การประเมินผลของรูบริกส์

การประเมินผลของรูบริกส์ สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544) ได้กล่าวว่า ผู้สอนจำเป็นต้องมีเครื่องมือในการให้คะแนนเพื่ออธิบายความสัมฤทธิ์ของผู้เรียนหรือเกณฑ์การให้คะแนน เป็นเครื่องมือในการให้คะแนนที่มีการระบุเกณฑ์ เพื่อประเมินชิ้นงานและคุณภาพของชิ้นงานอาจใช้วิธีการสังเกต การบันทึก การรวบรวมข้อมูลจากผลงานวิธีการที่นักเรียนทำซึ่งเป็นการประเมินทั้งด้านพฤติกรรมและผลงาน

การใช้รูบริกส์ในการประเมินผลงานเพื่อ

1. รูบริกส์เป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ได้ทั้งกับการสอนและการประเมินกระบวนการเรียนรู้ ประเมินผลผลิต และการประเมินการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงการปฏิบัติงานของนักเรียนได้

2. รูบริกส์เป็นเครื่องมือที่ช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นผู้ที่สามารถตัดสินคุณภาพชิ้นงานได้อย่างมีเหตุผลทั้งงานของตนเองและงานของผู้อื่น

3. รูบริกส์ช่วยลดเวลาที่ครูใช้ในการประเมินผลงานนักเรียนทีละชิ้น เพราะนักเรียนสามารถประเมินเพื่อนและตนเองได้

4. รูบริคส์มีลักษณะยืดหยุ่น กรณีที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกัน เด็กที่มีปัญหาเลิศระดับคุณภาพก็ขยายไปให้สูงได้ ส่วนนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนครูสามารถลดคุณภาพที่ต้องการลงมาได้

5. รูบริคส์ช่วยให้นักเรียนทราบว่านักเรียนได้เรียนรู้อะไร สามารถนำไปพัฒนาหรือปรับปรุงการปฏิบัติงานของนักเรียนได้

เกี่ยวกับความหมายและจุดประสงค์ของการสร้างรูบริคส์ สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ (2554, หน้า 137 -140) มีดังนี้

1. เพื่อประเมินกระบวนการ เช่น ประเมินการเรียนรู้ผู้เรียนเป็นทีม
2. เพื่อประเมินผลผลิต เช่น ประเมินเพิ่มสะสมผลงาน ผลงานที่ผลิต
3. เพื่อประเมินการปฏิบัติงาน

ในการสร้างรูบริคส์ประเมินงานแต่ละชิ้นครูต้องกำหนด ประเด็นการประเมินให้ชัดเจนและครอบคลุม ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนที่นิยมใช้กันส่วนมากคือ ระดับ 1-4 เพราะสอดคล้องกับระดับผลการเรียน การให้นำหนักคะแนนแตกต่างกันได้ตามความสำคัญ และการออกแบบรูบริคส์ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในแต่ละขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 เห็นรูปแบบต่างๆเป็นขั้นแรกที่ให้นักเรียนเห็นตัวอย่างชิ้นงานที่ดีและไม่ดี

ขั้นที่ 2 ระบุรายการที่เป็นเกณฑ์ เป็นการอธิบายชิ้นงานแล้วนำมาสรุปเป็นเกณฑ์ที่บอกว่าชิ้นงานที่ดีเป็นอย่างไร

ขั้นที่ 3 ระบุระดับของคุณภาพ ขั้นนี้เป็นการบรรยายลักษณะของชิ้นงานที่ถือว่าเป็นคุณภาพดีที่สุดและบรรยายลักษณะชิ้นงานที่มีคุณภาพต่ำสุด จากนั้นบรรยายลักษณะที่อยู่ระหว่างกลาง

ขั้นที่ 4 ฝึกใช้เกณฑ์ ขั้นนี้ฝึกใช้รูบริคส์ที่สร้างขึ้นในการประเมินชิ้นงานที่น่าเสนอเป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 5 ประเมินตนเองและเพื่อน ขั้นนี้ให้นักเรียนผลิตชิ้นงาน ขณะทำงานให้หยุดช่วงเพื่อให้นักเรียนใช้รูบริคส์ประเมินชิ้นงานของตนเองและเพื่อน

ขั้นที่ 6 แก้ไข ปรับปรุง ขั้นนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนแก้ไขปรับปรุงชิ้นงานของตนเองจากขั้นที่ 5

ขั้นที่ 7 ครูใช้รูบริคส์ที่นักเรียนพัฒนาขึ้นในการประเมินขั้นนี้ต้องใช้รูบริคส์ที่นักเรียนพัฒนาขึ้นและได้เคยใช้มาแล้วประเมินชิ้นงานของนักเรียน

สรุปได้ว่าการประเมินโดยใช้รูบริคส์ประเมินการปฏิบัติงานของนักเรียนเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ควรครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้จากการปฏิบัติซึ่ง

ในการวัดและประเมินผลนี้ นอกจากครูจะเป็นผู้วัดและประเมินแล้วผู้เรียนก็มีส่วนร่วมในการประเมินด้วย

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ อำเภอแม่วิม จังหวัดเชียงใหม่

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ สารสนเทศ (2554) ได้รับอนุมัติให้เปิดทำการสอนตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2519 เป็นโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ประเภทอยู่ประจำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนเริ่มเปิดทำการสอนเมื่อ วันที่ 16 มิถุนายน 2520 โดยใช้อาคารเรียนของโรงเรียนมัธยมสันกำแพง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอาคารเรียนชั่วคราว โดยรับนักเรียนตามจำนวนที่กรมสามัญศึกษาเดิมกำหนด ในปีแรกเปิดรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นละ 1 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 35 คน เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2521 ได้ย้ายมาทำการสอนในสถานศึกษาปัจจุบัน ซึ่งตั้งอยู่บนถนนโชตนา หลักกิโลเมตรที่ 9 เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยรับนักเรียนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ลำพูนและลำปาง

สภาพปัจจุบัน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ตั้งอยู่ที่เลขที่ 154 หมู่ 4 ถนนโชตนา ตำบลดอนแก้ว อำเภอแม่วิม จังหวัดเชียงใหม่ 50180 เปิดสอนตั้งแต่ระดับ ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ โดยรับนักเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ มีเขตพื้นที่บริการ 12 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองเชียงใหม่ กิ่ง อ.แม่ออน สันกำแพง ดอยสะเก็ด สันทราย แม่วิม สะเมิง แม่แตง สารภี หางดง แม่วาง และสันป่าตอง มีเนื้อที่ 88 ไร่ 2 งาน 69 ตารางวา

คุณสมบัติของเด็กที่จะเข้าเรียน โรงเรียนจะพิจารณาช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

1. เด็กที่ถูกทอดทิ้ง กำพร้าบิดามารดา หรือไม่มีผู้อุปการะเลี้ยงดู ซึ่งถ้าหากไม่ได้รับการช่วยเหลือจะเป็นภาระต่อชุมชนและสังคมในท้องถิ่น
2. เด็กที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ หรือโรคติดต่อร้ายแรงที่สังคมรังเกียจ
3. เด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด รวมทั้งเด็กที่ได้รับผลกระทบจากปัญหายาเสพติด กรณีที่บิดามารดาติดยาเสพติดหรือต้องโทษคดียาเสพติด
4. เด็กที่ครอบครัวมีฐานะยากจนมากเป็นพิเศษ
5. สำหรับกรณีอื่นๆ ให้พิจารณาช่วยเหลือตามสภาพเหตุผลและความจำเป็นเป็นรายบุคคล

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกนักเรียน

ระดับประถมศึกษา

1. ผู้ปกครองจะต้องนำเด็กไปสมัครตามหน่วยงานที่ได้รับจัดสรรโควตาในแต่ละอำเภอ ในเขตพื้นที่บริการพร้อมทั้งหลักฐาน สำเนาทะเบียนบ้าน สูติบัตร(ถ้ามี) ใบรับรองของกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบหลักฐาน

2. แต่ละหน่วยงานจะแต่งตั้งกรรมการคัดเลือกโดยยึดแนวระเบียบโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ และนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3. หน่วยงานที่ได้รับจัดสรรโควตาแจ้งผลการคัดเลือกให้ผู้ปกครองนักเรียนทราบ

4. หน่วยงานที่ได้รับจัดสรรโควตานำนักเรียนมาอบตัวตามเวลาที่โรงเรียนกำหนด พร้อมทั้งเอกสารหลักฐานของนักเรียน

5. จำนวนการรับนักเรียนของแต่ละโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจะเป็นผู้กำหนดแต่ละปี

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1. รับจากนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความประสงค์จะเรียนต่อโรงเรียนเดิม

2. โรงเรียนจะจัดสรรโควตาให้โรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับประถมศึกษา ในเขตพื้นที่บริการเพื่อคัดเลือกนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคุณสมบัติตามที่โรงเรียนกำหนดส่งเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. รับจากนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความประสงค์เรียนต่อโรงเรียนเดิม

2. รับจากนักเรียน โรงเรียนต่างๆ ที่มาสมัครเข้าเรียนโดยคณะกรรมการเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกนักเรียน

บริการที่โรงเรียนจัดให้

1. ที่พักอาศัย แยกเป็นเรือนนอนชาย-หญิง โดยมีครูเรือนนอนดูแลอย่างใกล้ชิด

2. อาหาร โรงเรียนจัดอาหารให้นักเรียนรับประทานทั้ง 3 มื้อ

3. ปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ เครื่องแต่งกาย ของใช้ส่วนตัว โรงเรียนจัดให้ตามงบประมาณที่ได้รับจัดสรรสำหรับนักเรียนเป็นรายบุคคล

4. การรักษาพยาบาล ถ้าเจ็บป่วยเล็กน้อยจะได้รับการดูแลจากครูพยาบาล หากอาการหนักก็จะนำส่งโรงพยาบาลนครพิงค์ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ

5. เครื่องเขียน แบบเรียนและวัสดุสำหรับการเรียนของนักเรียน

การจัดการศึกษา

จัดการเรียนการสอนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย รับเด็กนักเรียนชาวไทยภูเขาและชาวไทยพื้นราบในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ ตามจำนวนที่กรมสามัญศึกษากำหนดในแต่ละปีการศึกษา นักเรียนในพระราชานุเคราะห์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการจัดสรรงบประมาณให้โดยตลอด มีการจัดการเรียนการสอนส่งเสริมด้านอาชีพอย่างหลากหลายให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง โดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการ ให้ผู้เรียนมีรายได้ระหว่างเรียน ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการเรียนการสอนและการศึกษาสืบเนื่องในอนาคต นักเรียนจะมีโอกาสได้ศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้นดังนี้ ระดับอาชีวศึกษา ระดับอุดมศึกษา หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น การศึกษานอกโรงเรียน โรงเรียนวิชาทหาร ตำรวจ และอื่น ๆ วิทยาลัยพยาบาล สถานศึกษาเอกชน งานโรงแรม เป็นต้น

สรุปได้ว่าโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ นักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวไทยภูเขาและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง โดยการนำภูมิปัญญาท้องถิ่น มาบูรณาการในการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนมีอาชีพพื้นฐานในอนาคต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาสาระเพิ่ม ผลัดภักดีหลายปีกขาวเขา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ซึ่งการศึกษางานวิจัยแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ เมื่อ กาญจนา กาบทอง (2550) ได้พัฒนาชุดฝึกปฏิบัติการเรื่อง การสร้างโปรแกรมประมวลคำ ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาชุดฝึกปฏิบัติ ศึกษาทักษะปฏิบัติงาน และความพึงพอใจของผู้เรียนในการเรียน โดยใช้กลุ่มประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกระโดน คือจำนวน 25 คน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับสูง (85.32)

เกียรติศักดิ์ ชื่นเมือง (2550) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน โลหะแผ่น ด้วยวิธีการสอนแบบ โครงงาน เรื่อง การทำที่ตักขยะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มสาระการงานอาชีพ และเทคโนโลยี กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนพญาแล วิทยา จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนแบบ โครงงาน เรื่อง การทำที่ตักขยะ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสอบถามความพึงใจต่อกิจกรรมการสอนแบบ
โครงการ และแบบวัดทักษะภาคปฏิบัติ

รัชนิภา ธาตุอินจันทร์ (2550) ได้ทำการศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงการ
เรื่องการถนอมอาหารผักพื้นบ้าน โรงเรียนแม่แตง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการจัดการ
เรียนรู้ที่พัฒนาผู้เรียนด้านทักษะปฏิบัติเช่นกัน มีผลการศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
โครงการ นักเรียนมีคะแนนความรู้ความเข้าใจผ่านเกณฑ์กำหนดไว้ทุกคน คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรม
การปฏิบัติงานของนักเรียนซึ่งประเมินโดยนักเรียนและครูอยู่ในระดับดีมาก และผลงานสำเร็จ
ประเมินโดยนักเรียนและครูอยู่ในระดับดีมากที่สุด สำหรับความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

วริวรรณ โชนงนุช (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย พบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ที่จัดขึ้น
มีประสิทธิภาพระดับ 8.238/87.50 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ใน
ระดับมาก

สุจิตรา ขุนคำ (2553) ได้ทำการศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน
และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี งานธุรกิจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มเป้าหมายได้แก่ นักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 28 คน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นทางด้านการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการดำเนินการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ด้าน
วัตถุประสงค์เนื้อหา ด้านการใช้สื่อการสอนและด้านการวัดผลประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ในระดับ
เห็นด้วยมากและนักเรียนได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมด้านวัตถุประสงค์สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน ควร
มีการแบ่งกลุ่มย่อยในการฝึกปฏิบัติงานและควรตั้งคำถามระหว่างการสาธิตการใช้สื่อการสอนและ
ผลจากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนได้รับคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนใน ทุก
แผนการจัดการเรียนรู้ รวมถึงนักเรียนมีทักษะการปฏิบัติงานในภาพรวมระดับดีมาก

นัฐพล สุขเสาร์ (2554) ได้ทำการศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ
เดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง
คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 18 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้นและ
แบบสอบถามความคิดเห็น พบว่า ด้านผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ ความเข้าใจ มีระดับสูงคิดเป็น

ร้อยละ 80.25 ด้านแผนการจัดการเรียนรู้และทักษะปฏิบัติ อยู่ในระดับดีมาก ร้อยละ 80.32 ด้านคุณธรรมจริยธรรม อยู่ในระดับดีมาก และด้านความคิดเห็น อยู่ในระดับ เห็นด้วยมาก

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศมีการศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนของผู้เรียนเช่นกัน ดังที่ Abell (2007) ได้ศึกษาการนำการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาผสมผสาน กับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลจากการใช้วิธีการดังกล่าวนี้ที่มีต่อการสอนของครูและการเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการศึกษาพบว่า วิธีการนี้สามารถนำไปใช้ปรับปรุงการสอนของครูและใช้ปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี และผู้สอนยังสามารถยึดวิธีการนี้เป็นหลักในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ได้อีกด้วย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่าการนำวิธีการนี้ไปใช้ในการเรียนการสอนควรเน้นที่ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย และควรนำไปใช้ในการปรับปรุงการสอนของครูอย่างสม่ำเสมอ

ในปีเดียวกัน Williamson (2007) ได้ศึกษาการทดลองใช้เทคโนโลยีในการสอนระดับมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เทคโนโลยีดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และเพิ่มพูนทักษะการใช้เทคโนโลยีให้แก่ผู้เรียน ผู้ศึกษาได้ใช้คอมพิวเตอร์พีซี แบบพกพาที่บรรจุโปรแกรมการเรียนรู้ไว้แล้ว ให้ผู้เรียนใช้ในการเรียน ภายใต้การดูแลจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยี โดยเฉพาะ ผลการศึกษาพบว่า การใช้เทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียน และมีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพิ่มสูงขึ้น

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียนในการปฏิบัติงาน ทั้งในประเทศและต่างประเทศมีการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าเมื่อใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของควีส์ในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉพาะวิชาที่เน้นทักษะปฏิบัติผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติอยู่ในระดับมากส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะปฏิบัติที่ดีขึ้น